

Η κατάργηση της αμαρτίας- μετάνοια και Θεία Κοινωνία (Αρχ. Σεβαστιανός Τοπάλης)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 19 Σεπτεμβρίου, 2019

Με τον ερχομό του ο Κύριος στην γη **κατήργησε την αμαρτία**. Ο Σταυρός Του και το αίμα Του πλήρωσε το τίμημα των χρεών όλης της ανθρωπότητας. Πλέον η αμαρτία δεν έχει την δύναμή της πάνω στον άνθρωπο. Του έδωσε την εξουσία να πατά επάνω όφρων και σκορπίων και κανείς να μην μπορεί να τον βλάψει σε τίποτα. Πλέον ο χριστιανός δεν καταγίνεται με τους φόβους των αμαρτιών, αλλά ούτε και με τις ενοχές. Η αμαρτία δεν έχει καμία ισχύ πάνω του. Η μετάνοιά του και η αγάπη του Χριστού την καταργούν αμέσως. Όλη του η ζωή δεν είναι μια έγνοια πώς να μην αμαρτήσει και πώς να ξεριζώσει τα πάθη του, αλλά πώς να αγαπήσει τον Θεό. Κάθε φορά που σκοντάφτει στα λάθη του ατενίζει στον φιλόανθρωπο Θεό και του ζητά συγγνώμη. Νιώθει άμεσα την λύτρωση. Επισκέπτεται τον πνευματικό του σε κάθε δυσκολία και **παίρνει την άφεση των αμαρτιών του με την μετάνοια**. Όσο μεγάλος και να είναι ο παρασυρμός και να ομοιάζει με τεράστιο κάρβουνο αναμμένο, το πέλαγος της αγάπης του Χριστού δύναται να το σβήσει. Τα δάκρυα της μετανοίας και η ομολογία σβήνουν και την πιο μεγάλη πυρκαγιά αμαρτιών. Η συντετριμμένη και τεταπεινωμένη καρδιά του, η ομολογία του και τα δάκρυα του είναι η μόνη δική του θυσία στον Θεό για τις αμαρτίες του. Είναι μόνο αυτό που προσφέρει και τίποτα άλλο. Δεν χρειάζονται εξιλεωτικές πράξεις και πληρωμές για την συγχώρηση. Πλησιάζει στον Θεό όπως το παιδί στον πατέρα του και ζητά συγγνώμη με μια οικεία σχέση αγάπης. Ομολογεί και παίρνει την χαρά. Δεν έχει κάτι άλλο να δώσει και να πληρώσει. Μόνο την μετάνοιά του κατέχει και αυτήν μόνον καταθέτει. Αυτή η ζωή της μετανοίας του φέρει την αγάπη στον Θεό και την οικεία σχέση. Δεν χρειάζεται να πληρώσει, διότι τα έχει πληρώσει στο διηνεκές ο Χριστός με το Αίμα Του στον Σταυρό. Όπως ένα παιδί που πάει στην τράπεζα για να πληρώσει το χρέος του και του λένε πως το πλήρωσε ο πατέρας του, το ίδιο ισχύει και στον κάθε αμαρτωλό μετανοούντα. Τα έχει πληρώσει όλα ο Χριστός. Το μόνο που θέλει είναι η ομολογία και τα δάκρυά του και ο πόθος του για την νέα ζωή. Όλα τα άλλα τα ρυθμίζει ο Κύριος.

Στην ζωή αυτή και με την ανθρώπινη φύση που κουβαλά ο άνθρωπος ποτέ του δεν θα μπορέσει να γίνει τέλειος. Πάντα θα βλέπει την αδυναμία του και την πτώση του. **Ο σκοπός της πνευματικής ζωής** δεν είναι να μην αμαρτήσει ποτέ κανείς, αλλά **η ένωσή του με τον Θεό**. Αυτό που μας ενώνει είναι ένα τρίπτυχο, η μετάνοια, το θέλημα του Θεού και η συνεχής Θεία Κοινωνία. Δεν ασχολούμαστε με τις αμαρτίες μας με μια αμαρτωλοφοβία και ευσεβιστική προσπάθεια για να γίνουμε καλύτεροι

χριστιανοί με τις καθώς πρέπει αρετές. Ο Χριστός δεν ήρθε στην γη για να φτιάξει ένα καλοκομείο ούτε ανθρώπους με φαρισαϊκή πεποίθηση των έργων τους, αλλά να κάνει εν μετανοία χριστιανούς που παλεύουν για την αγάπη Του, να κάνει Εκκλησία μετανοούντων και ομολογούντων το όνομά Του. **Κάθε καλό που συμβαίνει μέσα μας είναι από την χάρη του Θεού και μόνο το κακό που έχουμε είναι όλο δικό μας.** Ο χριστιανός δεν καταγίνεται με μια καταναγκαστική καθημερινή φοβία πώς να κάνει το καλό σήμερα και πώς να ξεφύγει από τον πειρασμό και την αμαρτία. Δεν υπάρχει χειρότερο εσωτερικό κάτεργο από αυτήν την έγνοια και τον φόβο και την προσπάθεια. Όχι, η καθημερινή του χαρά της ζωής είναι πώς να αγαπά **πιότερο του Θεού.** Εξασκεί την αδιάλειπτη προσευχή, μελετά, κοινωνεί συνεχώς και **όλη αυτή η γλυκιά αγάπη με τον Θεό φέρει την απομάκρυνση από τον πειρασμό και την απόρριψη της αμαρτίας. Η αγάπη του Θεού και η παρουσία του Αγίου Πνεύματος φέρνουν τους καρπούς Του, τις αρετές,** και γίνεται καρδιά Θεού και πλήρης αρετών. Ο Αββάς Ισαάκ ο Σύρος έλεγε *“κρείσσον εν τη μνήμη των αρετών υποκλέπτειν τα πάθη ή τη αντιστάσει”*. Ο θεϊκός έρωτας είναι αυτός που μπορεί να ακυρώσει τα πάθη παρά η συνεχής ενασχόληση μ’ αυτά για να τους αντισταθεί και να τα αποβάλει. Όταν η καρδιά αγαπά τον Θεό τότε σαν τον ήλιο που καίει τα αγριόχορτα, έτσι μαραίνονται μέσα του οι αμαρτίες και τα πάθη από την παρουσία του Χριστού. Το να ασχολείται συνεχώς με τους φόβους του μη τυχόν αμαρτήσει και με τις ενοχές του επειδή αμάρτησε του δημιουργεί μια νευρωτικότητα και μια φοβία, την αρρωστημένη ενοχικότητα. **Το δένδρο της αμαρτίας δεν ξεριζώνεται με τα χέρια μας αλλά μαραίνεται και πέφτει από την αγάπη μας στον Θεό.**

Με την συνεχή μετοχή του ανθρώπου στην Θεία Κοινωνία ο ίδιος ο Χριστός γίνεται η οικία του και παράλληλα και ο μεγάλος ένοικος. Κατοικεί ο Θεός μέσα του και κατοικεί ο πιστός μέσα στον Χριστό. Είναι αυτό που είπε ο ίδιος ο Κύριος, **“ὅ τρώγων μου τὴν σάρκα καὶ πίνων μου τὸ αἷμα ἐν ἐμοὶ μένει, κἀγὼ ἐν αὐτῷ”**. Όταν ο Κύριος ζει μέσα στον πιστό τότε γίνεται η κεφαλή του και τον κατευθύνει και τον διαφυλάσσει και τον επαναφέρει στην τάξη του και τον περιθάλλει όταν είναι πεσμένος και τον ευλογεί σε κάθε βήμα της ζωής του. **Από μόνος του δεν μπορεί να κάνει τίποτα.** Μόνιμα βλέπει τον έτερο νόμο να τον παρασύρει και να τον σπρώχνει στην αμαρτία. Πώς μόνος του να γλυτώσει από τον παρασυρμό και την πτώση; Με την συνεχή μετοχή του στο Μυστήριο το οστράκινο σκεύος του μέρα την ημέρα αναπλάθεται από την μείξη και την ανάκραση με το σώμα του Χριστού και φτάνει στην απάθεια. Γίνεται νους Χριστού και σώμα Χριστού και καρδιά Χριστού... και η Ζωή Του γίνεται ζωή του. Είναι ο μόνος δρόμος λύτρωσης από την αμαρτία. Δεν αρκεί που εξομολογείται κανείς και έχει τον γέροντά του να τον κατευθύνει. Όλο αυτό μπορεί να γίνει μια μεγάλη απάτη και μια αρρωστημένη προσκόλληση προσώπων και **μια επανάπαυση ψυχολογική των ανασφαλειών.** Η συνεχής Θεία Κοινωνία είναι αυτή που εξαγιάζει όλο τον αγώνα και ασφαλίζει όλα τα άλλα Μυστήρια. Μεγάλη είναι η αλήθεια αυτή που την

βλέπουμε να αποτυπώνεται στα γραπτά του Αγ. Ιωάννου του Χρυσοστόμου και του Αγ. Νικολάου Καβάσιλα. Ο πιστός που θα μάθει να ζει συνεχώς στο Μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας έχει βρει την ζωή την αληθινή. Εμείς σαν άνθρωποι δεν σώζουμε τον διπλανό μας με τα λόγια μας και τους γεροντισμούς μας, αλλά **Χριστός, που κατοικεί μέσα μας, σώζει**, *‘καὶ τὸ αἷμα Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ καθαρίζει ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας’* .

Και ένας πνευματικός που θα μάθει το ποίμνιό του να κοινωνεί κάθε Κυριακή με φόβο Θεού και πόθο Θεού, αυτός έκανε το παν. Αυτό είναι η Εκκλησία, το Σώμα του Χριστού με τα μέλη Του, τους πιστούς, που κάθε Κυριακή εγκεντρίζονται στην Άμπελο, τον Χριστό, με την Θεία Κοινωνία και ζουν εν Χριστώ. Η Θεία Λειτουργία δεν είναι μια σύναξη μόνο προσευχομένων ανθρώπων, αλλά κυρίως μια **σύναξη των μελών του Σώματος του Χριστού** που μέσα τους τρέχει το Αίμα του Χριστού και ζουν και τρέφονται στο ίδιο Σώμα του Χριστού. *“Θεοῦ το Σῶμα και θεοὶ με και τρέφει”*. Ένα Σώμα είναι όλοι οι πιστοὶ κοινωνούντες της θεανθρώπινης φύσεώς Του.

Ο Θεός κτίζει τις αρετές στην ύπαρξή μας όταν μέσα μας κατοικεί ο Χριστός. **Εμείς το μόνο που δίνουμε είναι η άσκησή μας, ο πόθος, η μετάνοια και η συνεχής Θεία Κοινωνία**. Αδιαφορούμε για την αμαρτία που στέκεται προκλητικά δίπλα μας. Ο στόχος μας στην πνευματική ζωή δεν είναι η μόνιμη έγνοια και ο φόβος της αμαρτίας, αλλά η αγάπη του Θεού και η συνεχής κοινωνία μαζί Του. Όποτε πέφτουμε μετανοούμε και τα αφήνουμε πίσω μας και συνεχίζουμε τον δρόμο μας, διότι ένας είναι ο στόχος, *“το βραβείο της άνω κλήσεως”*. *“ἐν δέ, τὰ μὲν ὀπίσω ἐπιλανθανόμενος τοῖς δὲ ἔμπροσθεν ἐπεκτεινόμενος κατὰ σκοπὸν διώκω ἐπὶ τὸ βραβεῖον τῆς ἄνω κλήσεως τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.”* . Μέσα στον νου και στην καρδιά δουλεύει η προσευχή και η αγάπη του Χριστού.

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ: *“Θερμές ευχαριστίες στον συγγραφέα του κειμένου, αρχ. Σεβαστιανό, Αρχιερατικό Επίτροπο Αμυνταίου, που μας έδωσε την ευλογία για την δημοσίευσή του”*.